

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra EN BOHEME

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908713059472/facsimile.pdf> (tilgået 20. oktober 2021)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

— Det skulde man ikke se paa Dem!

— Nej, lo han fornøjet — og ha'de jeg ikke de forbistrede Ben, saa vilde jeg saamen osse sæl være kababel til at bande paa, at det var Løgn.

— To og halvfjerds?

— Ja, og i de sidste syv og fyrretyve Aar har jeg vandret hver eneste Sommer. Jeg døjede jo meget med min Familie til og begynde med, før *spillet*, det har jeg jo altid; men de vilde jo ha' mig til et Haandværk. Og saa blev jeg da osse Skræder paa den Kondesjon, at de skulde gi' mig Kristoffer til Arv og Eje — før han har nemlig været Bedstefars før min Tid. Men da jeg havde faaet ham med Pose og det hele, saa stak jeg jo rigt'nok a' fra Mester og spillede til Dans og Maskerade i Ballen og Fønix, og hvor det kunde træffe sig. Men saa blev jeg jo osse ked a' det, og saa en Sommer begyndte jeg at vandre; og der er saamen ikke den Krog i Danmarks Rige, uden jeg har bierfidiet i den, naar jeg da ikke lige netop regner Bornholm med.

— Men tænker De dog ikke snart paa at holde op? spurgte jeg.

— Ok jo, det tænker jeg smen paa hvert Efteraar, naar jeg kommer hjem med „Balder“! Men jeg véd sgu ikke, hvad det er, for hvert Foraar, naar Træerne staar og vøjter med de grønne Kviste, saa maa vi herud! — Men nu er det vel bedst, at vi faar et Stykke! sagde han saa og satte Violinen i Stilling og spillede en Fædrelandssang: Danmarks dejligst Vang og Vænge.

— Véd Herren, hva' jeg tror? begyndte han saa igen — jeg tror, at no'en a' vi Mennesker, vi har saadan en Magt indeni vos, som vi ikke sæl kan gøre for; og den Magt maa vi lystre, ellers faar vi ingen Fred i Sjælen. Og hva' kan det nytte, at en anden én taer til Ordet og si'er: saadan og saadan skal Du være, og saadan og saadan skal Du gøre; gu'bevares, der er naturligvis dem, der kan bli'e det ene li'saagodt som det andet, men dem er der efter min Mening ikke mejet ved! og de kan jo sagtens si'e, at jeg skulde ha' ble'en siddende paa Skrædderbordet og tjent min Føde ved at lappe andre Folkses Bukser. Men la' dem om det, der har Blod til det, jeg formener dem det ikke! Men saa for-